

Poslednja sodba

Andrej Medved

1.

Sprejeli so jih z molitvijo na ustnicah
Z nenavadnimi glasovi

Z enakomernim
topim ponavljanjem
nesmiselnih
besed

Na njihovih upognjenih
hrbtih
ni bilo sledov
utrujenosti

Njihove kretnje
so bile čudaške

Njihove besede
neharavne

Njihova hoja je bila hoja upognjenih starcev

Kratki
odsekani gibi rok
In utrujene
sunkovite kretnje
so izdajale njihovo nenarejenost
Skrito usodnost
njihovega
odhajanja

Nepričakovan obup
Zmedeni so se obračali proti
zemlji

Proti topolom
na koncu
polja

S suhimi starčevskimi dlanmi
 so bili naslonjeni
 na rjava debela
 košatih kostanjev
 Razbrazdane prsi so jim krasili
 rožnati amuleti

Okoli vratu so si obešali rdečkasto črne
 obredne vence

2.

Verovali so v skorajšnjo odrešitev

3.

Njihovo verovanje
 je bilo polno radosti in neokušenega
 zadoščenja
 In v njihovem šepetanju
 se je kazala
 skrita
 veselost

Oblečeni v obredna
 oblačila
 so pogledovali
 preko bližnjih
 koruznih polj

In si šepetali zgodbe čudaških neznancev

 Nenavadnost dogodkov
 jih je razburjala
 Neizmernost okoliške pokrajine
 jih je napolnjevala
 z zamaknjeno
 zasanjanostjo

 V trenutkih razodetja
 so spoznali da so
 prekleti
 zavrženci

katerim ne pomaga